

da ogsaa, med Hensyn til den Udgiftsforøgelse, der vilde paaføres Kommunerne, bør gaa over til at være Statsfængsler. Forholdet turde i Virkeligheden være det, at et stort Antal af nu forhaandenværende smaa Arresthuse (paa Landet og i de mindre Købstæder) paa Grund af Bygningsforhold (Mangel af de Rum, et regelmæssigt Arbejde af Arrestanterne udkræver), øvrige lokale Forhold (Umulighed af at skaffe stadigt, sikret, for Fangerne egnet Arbejde) samt de personlige Kræfter, der haves til Raadighed (Arrestforvarere, der ikke tillige ere egnede til at være Arbejdsledere, og et utilstrækkeligt assisterende Personale), ikke ere i Stand til at efterkomme den ny Ordning paa fyldstgørende Maade, og at de større Arresthuse, der ere eller kunne blive i Stand dertil, i større eller mindre Udstrækning maa træffe en Del Foranstaltninger for at indrette sig herpaa, hvad der vil medføre Udgifter. Et saadant regelmæssigt Arbejde i Fængslerne maa nemlig i det væsentlige indrettes efter det Mønster, som foreligger fra Straffeanstalterne, og drage sig alle de Erfaringer til Nytte, der haves fra disse. At ordne dette vilde utvivlsomt være lettere, naar de Fængsler, i hvilke Fængsel paa sædvanlig Fangekost udstaas, bleve Statens. Men da en saadan Ordning ikke er forberedt, maa der indtil videre bygges paa de bestaaende Forhold. Det maa blive Justitsministerens Opgave at foranledige, at de vedkommende kommunale Myndigheder foretage det fornødne. Men de derved foraarsagede Udgifter bør da ikke lægges paa Kommunerne, men bæres af Statskassen, og det samme bør gælde med Hensyn til de Udgifter, der medgaa til at anbringe Fanger, der skulde have udstaaet deres Straf i et Arresthus, hvor Regelen ikke har kunnet gennemføres, i et Arresthus, hvor den er bragt til Udførelse. I Overensstemmelse hermed er Udvalgets Ændringsforslag Nr. 16.

Med den omtalte Reform af Fængsel paa sædvanlig Fangekost staar Bestemmelsen i Lovforslagets § 11 (ny § 13) i naturlig Forbindelse. Mod den i Para-

graffen omhandlede Omsætningsregel har man intet at erindre. Den normale Omsætningsnorm, som Paragraffen fastsætter, stemmer med almindelig borgerlig Straffelov. Men ogsaa den Omsætningsnorm, som Paragraffen hjemler „under formildende Omstændigheder“, er ikke ganske uden Forbillede i Straffeloven.

Efter § 11 (13) foreslaar Udvalget at indsætte en Paragraf (ny § 14), der gaar ud paa at indføre en væsentlig Ændring i de gældende Regler om Afsoning af Bøder, nemlig ved at afskaffe Adgangen til at afsone disse med Fængsel paa Vand og Brød. Ved den i flere Henseender indgribende Reform af Frihedsstraffesystemet, som Lovforslaget tilsigter, bør Afsoningsspørgsmaalet ikke forbigaaes. Mod det gældende System i saa Henseende er der rejst en Række Anker. Men for at give en praktisk tilfredsstillende Løsning af dette Spørgsmaal i dets Helhed ere Betingelserne neppe endnu til Stede. En af de mest iøjnefaldende Ulemper ved det gældende System er imidlertid Adgangen til at vælge Afsoning med Fængsel paa Vand og Brød og saaledes slippe med en kortvarig Hensidde i Stedet for at undergives den normale langvarigere Afsoning med simpelt Fængsel. Ved denne Adgang mister Afsoningsstraffen meget af sin Betydning. Ophævelsen af den giver Afsoningen den Alvor, den er i Færd med at miste netop i deres Øjne, der benytte sig af denne Adgang.

Lovforslagets §§ 12 og 13 have, som tidligere bemærket, en ganske anden Karakter end alle de forudgaaende Bestemmelser, idet de gaa ud paa at ophæve eller indskrænke de Straffølger, som efter den gældende Ret ere knyttede til Børns og unge Menneskers Forbrydelser. Det maatte da blive det første Spørgsmaal ved Udvalgets saglige Overvejelse af disse Paragraffer, om det er forsvarligt lige over for Kravet paa Retssikkerhed saaledes at svække det Værn mod de ikke voksnes Forbrydelser, som haves i Straffen. Hvad Forbrydelser af unge Mennesker — efter Lovforslaget: Personer mellem 14 og 18 Aar